दंष्ट्राश्च दंष्ट्रिणां तेषां मर्म्मस्वपि निपातिताः । त्वचं नैवास्य विभिदुःसारत्वात्पृथुवक्षसः । ५०२०
ततः प्रबुद्धः कौन्तेयः सर्व्वं संच्छिद्य बन्धनं । पोथयामास तान्सर्व्वान् केचिद्भीताः प्रदुद्रुवुः ।
हतावशेषा भीमेन सर्व्वे वासुकिमभ्ययुः । ऊचुश्च सर्प्पराजानं वासुकिं वासवोपमं ।
अयं नरो वै नागेन्द्र ह्यपु बद्धा प्रवेशितः । यथा च नो मतिर्वीर विषपीतो भविष्यति ।
निश्चेष्टोऽस्माननुप्राप्तः स च दष्टोऽन्वबुध्यत । ससंज्ञश्चापि संवृत्तश्छित्वा बन्धनमाशु नः ।
पोथयन्तं महाबाहुं त्वं चैनं ज्ञातुमर्हसि । ततो वासुकिरभ्येत्य नागैरनुगतस्तदा । पश्यतिस्म महाबाहुं भीमं भीमपराक्रमं । ५०२५
आर्य्यकेण च दृष्टः स पृथाया आर्य्यकेण च । तदा दौहित्रदौहित्रः परिष्वक्तः सुपीडितं ।
सुप्रीतश्चाभवत्तस्य वासुकिः सुमहायशाः । अब्रवीत्तञ्च नागेन्द्रः किमस्य क्रियतां प्रियं ।
धनौघो रत्ननिचयो वसु चास्य प्रदीयतां । एवमुक्तस्तदा नागो वासुकिं प्रत्यभाषत ।
यदि नागेन्द्र तुष्टोऽसि किमस्य धनसञ्चयैः । रसम्पिबेत्कुमारोऽयं त्वयि प्रीते महाबलः ।
बलं नागसहस्रस्य यस्मिन् कुण्डे प्रतिष्ठितं । यावत्पिबति बालोऽयं तावदस्मै प्रदीयतां । ५०३०
एवमस्त्विति तं नागं वासुकिः प्रत्यभाषत । ततो भीमस्तदा नागैः कृतस्वस्त्ययनः शुचिः ।
प्राङ्मुखश्चोपविष्टः स रसं पिबति पाण्डवः । एकोच्छ्वासात्ततः कुण्डं पिबति स्म महाबलः ।
एवमष्टौ स कुण्डानि ह्यपिबत्पाण्डुनन्दनः । ततस्तु शयने दिव्ये नागदत्ते महाभुजः । अशेत भीमसेनस्तु यथासुखमरिन्दमः ।
इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वणि भीमसेनरसपानेअष्टाविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२८ ॥
॥ वैशम्पायनउवाच । ततस्ते कौरवाः सर्व्वे विना भीमञ्च पाण्डवाः । वृत्तक्रीडाविहारास्तु प्रतस्थुर्गजसाह्वयं ।
रथैर्गजैस्तथा चाश्वैर्यानैश्चान्यैरनेकशः । ब्रुवन्तो भीमसेनस्तु यातो ह्यग्रत एव नः । ५०३५
ततो दुर्य्योधनः पापस्तचापश्यन् वृकोदरं । भ्रातृभिः सहितो हृष्टो नगरं प्रविवेश ह ।
युधिष्ठिरस्तु धर्म्मात्मा ह्यविदन् पापमात्मनि । स्वेनानुमानेन परं साधुं समनुपश्यति ।
सोऽभ्युपेत्य तदा पार्थो मातरं भ्रातृवत्सलः । अभिवाद्याब्रवीत्कुन्तीमम्ब भीम इहागतः ।
क्व गतो भविता मातर्नेह पश्यामि तं शुभे । उद्यानानि वनञ्चैव विचितानि समन्ततः ।
तदर्थं नच तं वीरं दृष्टवन्तो वृकोदरं । मन्यमानास्ततः सर्व्वे यातो नः पूर्व्वमेव सः । ५०४०
आगताःस्म महाभागे व्याकुलेनान्तरात्मना । इहागम्य क्व नुगत स्त्वया वा प्रेषितः क्व नु ।
कथयस्व महाबाहुं भीमसेनं यशस्विनि । नहि मे शुध्यते भावस्तं वीरं प्रति शोभने ।
यतः प्रसुप्तं मन्येऽहं भीमं नेति हतस्तु सः । इत्युक्ता च ततः कुन्ती धर्म्मराजेन धीमता । हाहेति कृत्वा संभ्रान्ता प्रत्युवाच युधिष्ठिरं ।
न पुत्र भीमं पश्यामि न मामभ्येत्यसाविति । शीघ्रमन्वेषणे यत्नं कुरु तस्यानुजैः सह ।
इत्युक्त्वा तनयं ज्येष्ठं हृदयेन विदूयता । क्षत्तारमानाय्य तदा कुन्ती वचनमब्रवीत् । ५०४५
क्व गतो भगवन्क्षत्तर्भीमसेनो न दृश्यते । उद्यानान्निर्गताः सर्व्वे भ्रातरो भ्रातृभिः सह ।
तत्रैकस्तु महाबाहुर्भीमो नाभ्येति मामिह । न च प्रीणयते चक्षुः सदा दुर्य्योधनस्य सः ।